

Barbora Juhová, Poválečné znárodnění v Československu a ve Velké Británii,
bakalářská práce FHS UK 2021, 50 str.

Nestává se často, aby se kvalifikační práce vydaly cestou srovnávací (komparativní) analýzy. Důvodem je vyšší pracnost a nutnost zvládnout danou problematiku hned ve dvou odlišných státních prostředích – a samozřejmě nutnost ptát se po aspektech, které srovnání umožní, po mezích srovnatelnosti, atd. Barbora Juhová si ale tento náročný úkol zadala s cílem lépe porozumět československému vývoji v krátkém období tzv. třetí republiky, „neboť právě srovnání nám umožňuje formulovat problémy, kterých bychom si jinak nemuseli všimnout. Zároveň nám umožňuje i určitý odstup.“ (s. 1) Práce, solidně opřená o klíčovou českou i britskou literaturu, se nadto vzhledem k tématu pohybuje mezi historií a dějinami práva.

Práce je rozdělena na kratičký úvod a pět kapitol, dále členěných na tematické celky. V první autorka historicky i právně vymezila pojmy „znárodnění, konfiskace, vyvlastnění“, v druhé se zaměřila na historický kontext poválečného období v Československu i v Británii. Následuje kapitola o poválečném znárodnění v Československu a poté obdobná o Velké Británii. Klíčovou pasáží (po paralelních líčeních znárodněvacích a vyvlastňovacích procesů a jejich politického zázemí i společenské recepce) je pak vysloveně zdařilá kapitola komparativní (s. 40-44), kde autorka systematicky a s interpretacemi pro každý dílčí pojednávaný aspekt historické reality ukazuje historické a teoretické zázemí, shody, rozdíly i vzájemné inspirace znárodněvacích procesů v obou státech. Krátký Závěr již jen stručně rekapituluje klíčové momenty. Škoda, že ho autorka nevyužila i k úvaze o tom, co jí komparativní zkušenost přinesla jako bázi pro nadhled i inspiraci pro hlubší prozkoumání témat, která by se při omezení na jedno prostředí dala přehlédnout.

Rozsáhlý a solidní soupis literatury i internetových zdrojů dokládá širokou bázi, o níž Juhová opřela svůj výklad. Jistě, měla „štěstí“, že k tématu existuje kvalitní a podrobná literatura (např. Jan Kuklík nebo Karel Kaplan pro Československo), ale to si ověřila již v přípravné fázi a především se s touto literaturou opravdu důkladně seznámila, promyslela ji a došla na jejím základě k samostatným a solidním soudům. Autorka se mnou práci průběžně diskutovala (bohužel jen na úplném počátku to šlo osobně, poté jen na bázi mailové pošty) a průběžně zapracovávala mé připomínky – spolupráce byla příkladná.

Práce si zaslouží klasifikaci jako **výborná**. V případě, že ji autorka přesvědčivě obhájí, doporučuji komisi, aby za ni vyslovila pochvalu!

